RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 129.146 van 11 maart 2004
in de zaak A.104.789/XIV-4578.

In zake : 1) XXX,
2) XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 9 december 1959, en XXX, geboren op 4 oktober 1957, beiden van Slowaakse nationaliteit, op 17 mei 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 augustus 2000 tot weigering van verblijf, naar de verzoekende partijen verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 15 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 28 januari 2004 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 4 augustus 2000 en verklaren zich vluchteling op 9 augustus 2000.

1.2. Op 9 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 april 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 6 december 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.
> Betrokkene, een Slovaaks staatsburger en van origine Roma, vraagt in België asiel aan omwille van problemen met de Russische maffia en gebrek aan bescherming vanwege de Slovaakse politie. Vanaf juni 2000 zou de Russische maffia van betrokkene maandelijks 50 000 Slovaakse kronen hebben geëist. Betrokkene zou onmiddellijk de politie ingelicht hebben die beloofd zou hebben tussen te komen op 30 juli 2000, de uiterste betaaldag voor de eerste schijf. Op 30 juli 2000 in de namiddag zouden 4 personen van Russische origine de winkel van betrokkene zijn binnengekomen en betrokkene en zijn zoon bedreigd hebben. Ze zouden geëist hebben met hen naar betrokkenes woning te gaan. Bij betrokkene thuis zou hij gedwongen zijn al het geld in huis af te geven. De criminelen zouden ondertussen betrokkenes kleinkind met een pistool bedreigd hebben. Ze zouden afgesproken hebben 's anderdaags, om 22.00 uur, de resterende 30 000 kronen te betalen. Na de vlucht van de criminelen zou betrokkene naar de

politie zijn gegaan. De politie zou gezegd hebben dat de maffia dit met alle Roma's moest(en) doen. Rond 1 uur van de daaropvolgende nacht zouden de Russische criminelen teruggekomen zijn en betrokkenes dochter, Adela, ontvoerd hebben als waarborg dat betrokkene zou betalen. Betrokkene zou opnieuw naar de politie zijn gegaan maar ze zou(den) betrokkene niet willen helpen hebben. Rond 5 uur 's ochtends zouden de criminelen betrokkenes dochter hebben teruggebracht. Omwille van de slechte staat waarin zijn dochter verkeerde, zouden ze een ambulance gebeld hebben. In het ziekenhuis van Michalovce zouden ze gezegd hebben dat betrokkenes dochter geslagen en verkracht was en dat ze in het ziekenhuis moest blijven. Uit vrees voor bijkomende vervolging zou betrokken(e) zijn dochter naar het ziekenhuis van Kosice gebracht hebben. De verloofde van betrokkenes dochter, Klempar Marek, die in Kosice woonde, zou voorgesteld hebben dat de familie van betrokkene bij hem zou blijven. Betrokkene zou van daaruit naar een kennis hebben gebeld om te vragen of deze zijn familie niet naar België kon brengen. Dezelfde avond zouden betrokkene en zijn familie met de hulp van deze kennis naar België zijn gevlucht. Betrokkenes minderjarige dochter Adela zou samen met haar verloofde Klempar Marek (OV 4.911.919), op 1 september 2000, in België zijn toegekomen. Op 9 augustus 2000 heeft betrokkene samen met zijn familie (XXX (OV 4.986.454), Jan (OV 4.986.464), Nikola (OV 4.986.464), Mizak Miroslan (OV 4.986.449) en minderjarige kleindochter Jessica), asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van zijn paspoort.

In vergelijking met de verklaringen van zijn echtgenote XXX (OV 4.986.454), zijn zoon Jan (OV 4.986.464) en zijn schoondochter Nikola (OV 4.986.464) zijn een aantal tegenstrijdigheden aan te halen die de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas ondermijnen. Zowel de vader, de zoon en (als) de schoondochter verklaren voor het CGVS dat ze vervolgd werden door vier onbekenden (zie CGVS vader, p. 1-2, zie CGVS zoon, p. 1-2, zie DVZ schoondochter punt 42), de moeder beweert dat het drie personen waren (zie CGVS moeder, p. l). Volgens de verklaringen van de vader, de moeder en de schoondochter spraken de vervolgers Russisch (zie CGVS vader, p. 3, zie CGVS moeder, p. 1, zie CGVS schoondochter, p. 2), volgens de zoon spraken ze Slovaaks met een Russisch accent (zie CGVS zoon, p. 2). Volgens de vader zou er met de vervolgers afgesproken zijn 's anderdaags om 22 uur de resterende som te betalen (zie CGVS vader, p. 2), volgens de moeder zou er gezegd zijn dat ze om middernacht gingen terugkomen en dat dan de som moest betaald worden (zie CGVS moeder, p. 2). Zowel de vader als de moeder verklaren dat ze na het eerste bezoek van de vervolgers naar de politie zijn gegaan (zie CGVS vader, p. 3, zie CGVS moeder, p. 2), de zoon en de schoondochter beweren echter dat er op dat moment niemand naar de politie is gegaan (zie CGVS zoon, p. 5-6, zie CGVS schoondochter, p. 3). Volgens de verklaring van de vader en de moeder zou de vader met de dochter en met de ambulance naar het ziekenhuis zijn gegaan (zie CGVS vader p. 3,6, zie CGVS moeder, p. 2). De zoon en de schoondochter verklaren echter iets anders; de zoon beweert dat zijn vader en moeder naar het hospitaal zijn gegaan (zie CGVS zoon, p. 7), de schoondochter verklaart dat alleen de vader, met zijn auto, naar het ziekenhuis is gereden (zie CGVS schoondochter, p. 4). De vader zou volgens zijn verklaring en deze van de moeder dezelfde ochtend vanuit het ziekenhuis van Kosice, waar de dochter zou gebleven zijn, teruggekeerd zijn naar huis (zie CGVS vader, p. 8, zie CGVS moeder, p. 3). De vader en de dochter zouden eerder door een buurman vanuit het ziekenhuis van Michalovce naar Kosice zijn gebracht (zie CGVS vader, p. 8). De zoon en de schoondochter verklaren echter dat de vader (en de moeder) samen met de dochter na één uur zijn teruggekeerd uit het ziekenhuis van Michalovce en dat ze dan met heel de familie naar het ziekenhuis van Kosice zijn gegaan (zie CGVS zoon, p. 8, zie CGVS schoondochter, p. 5). Volgens de verklaringen van de vader, de moeder en de zoon zouden ze met twee taxi's van hun huis naar Kosice zijn gegaan (zie CGVS vader, p. 8, zie CGVS moeder, p. 4, zie CGVS zoon, p. 8), volgens de schoondochter zou heel de familie met de auto van de vader naar Kosice zijn gegaan (zie CGVS schoondochter, p. 5).

Deze elementen samen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan betrokkenes asielrelaas. Betrokkenes paspoort wijzigt deze conclusie niet, aangezien deze alleen zijn identiteit betreft en deze niet ter discussie staat. Bijgevolg kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 6 december 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger en van origine Roma, vraagt in België asiel aan omwille van problemen met de Russische maffia en gebrek aan bescherming vanwege de Slovaakse politie. Vanaf juni 2000 zou de Russsiche maffia van betrokkene maandelijks 50 000 Slovaakse kronen hebben geëist. Betrokkene zou onmiddellijk de politie ingelicht hebben die beloofd zou hebben tussen te komen op 30 juli 2000, de uiterste betaaldag voor de eerste schijf. Op 30 juli in de namiddag zouden 4 personen van Russische origine de winkel van betrokkene zijn binnengekomen en betrokkene en zijn zoon bedreigd hebben. Ze zouden geëist hebben met hen naar betrokkenes woning te gaan. Bij betrokkene thuis zou hij gedwongen zijn al het geld in huis af te geven. De criminelen zouden ondertussen betrokkenes kleinkind met een pistool bedreigd hebben. Ze zouden afgesproken hebben 's anderdaags, om 22.00 uur, de resterende 30 000 kronen te betalen. Na de vlucht van de criminelen zou betrokkene naar de politie zijn gegaan. De politie zou gezegd hebben dat de maffia dit met alle Roma's moest(en) doen. Rond 1 uur van de daaropvolgende nacht zouden de Russische criminelen teruggekomen zijn en betrokkenes dochter, Adela, ontvoerd hebben als waarborg dat betrokkene zou betalen. Betrokkene zou opnieuw naar de politie zijn gegaan maar ze zou(den) betrokkene niet willen helpen hebben. Rond 5 uur 's ochtends zouden de criminelen betrokkenes dochter hebben teruggebracht. Omwille van de slechte staat waarin zijn (haar) dochter verkeerde, zouden ze een ambulance gebeld hebben. In het ziekenhuis van Michalovce zouden ze gezegd hebben dat betrokkenes dochter geslagen en verkracht was en dat ze in het ziekenhuis moest blijven. Uit vrees voor bijkomende vervolging zou betrokken(e) zijn dochter naar het ziekenhuis van Kosice gebracht hebben. De verloofde van betrokkenes dochter, Klempar Marek, die in Kosice woonde, zou voorgesteld hebben dat de familie van betrokkene bij hem zou blijven. Betrokkene zou van daaruit naar een kennis hebben gebeld om te vragen of deze zijn familie niet naar België kon brengen. Dezelfde avond zouden betrokkene en zijn familie met de hulp van een kennis van betrokkenes echtgenoot naar België zijn gevlucht. Betrokkenes minderjarige dochter zou samen met haar verloofde Klempar Marek (OV 4.911.919), op 1 september 2000, in België zijn toegekomen. Op 9 augustus 2000 heeft betrokkene samen met zijn familie (XXX (OV 4.986.454), Jan (OV 4.986.464), Nikola (OV 4.986.464), Mizav Miroslav (OV 4.986.449) en minderjarige kleindochter Jessica), asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van zijn (haar) paspoort.

Uit betrokkenes verklaring voor het Commissariaat-generaal blijkt dat zij haar asielaanvraag steunt op de problemen aangebracht door haar echtgenoot XXX. Wat betreft het door hem (ingesteld) ingediend dringend beroep werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, derhalve dient ook voor betrokkene een bevestigende beslissing van weigering van verblijf te worden genomen.

Bijkomend kunnen in vergelijking met de verklaringen van haar echtgenoot XXX (OV 4.986.454), haar zoon Jan (OV 4.986.464) en haar schoondochter Nikola (OV 4.986.464) volgende tegenstrijdigheden worden aangehaald. Zowel de vader, de zoon en (als) de schoondochter verklaren voor het Commissariaat-generaal dat ze vervolgd werden door vier onbekenden (zie CGVS vader, p. 1-2, zie zoon, p. 1-2, zie DVZ schoondochter punt 42), de moeder beweert dat het drie personen waren (zie CGVS moeder, p. l). Volgens de verklaringen van de vader, de moeder en de schoondochter spraken de vervolgers Russisch (zie CGVS vader, p. 3, zie CGVS moeder, p. 1, zie CGVS schoondochter, p. 2), volgens de zoon spraken ze Slovaaks met een Russisch accent (zie CGVS zoon, p. 2). Volgens de vader zou er met de vervolgers afgesproken zijn 's anderdaags om 22 uur de resterende som te betalen (zie CGVS vader, p. 2), volgens de moeder zou er gezegd zijn dat ze om middernacht gingen terugkomen en dat dan de som moest betaald worden (zie CGVS moeder, p. 2). Zowel de vader als de moeder verklaren dat ze na het eerste bezoek van de vervolgers naar de politie zijn gegaan (zie CGVS vader, p. 3, zie CGVS moeder, p. 2), de zoon en de schoondochter beweren echter dat er op dat moment niemand naar de politie is gegaan (zie CGVS zoon, p. 5-6, zie CGVS schoondochter, p. 3). Volgens de verklaring van de vader en de moeder zou de vader met de dochter en met de ambulance naar het ziekenhuis zijn gegaan (zie CGVS vader, p. 3, 6, zie CGVS moeder, p. 2). De zoon en de schoondochter verklaren echter iets anders; de zoon beweert dat zijn vader en moeder naar het hospitaal zijn gegaan (zie CGVS zoon, p. 7), de schoondochter verklaart dat alleen de vader, met zijn auto, naar het ziekenhuis is gereden (zie CGVS schoondochter, p. 4). De vader zou volgens zijn verklaring en deze van de moeder dezelfde ochtend vanuit het ziekenhuis van Kosice, waar de dochter zou gebleven zijn, teruggekeerd zijn naar huis (zie CGVS vader, p. 8, zie CGVS moeder, p. 3). De vader en de dochter zou(den) eerder door een buurman vanuit het ziekenhuis van Michalovce naar Kosice

zijn gebracht (zie CGVS vader, p. 8). De zoon en de schoondochter verklaren echter dat de vader (en de moeder) samen met de dochter na één uur zijn teruggekeerd uit het ziekenhuis van Michalovce en dat ze dan met heel de familie naar het ziekenhuis van Kosice zijn gegaan (zie CGVS zoon, p. 8, zie CGVS schoondochter, p. 5). Volgens de verklaringen van de vader, de moeder en de zoon zouden ze met twee taxi's van hun huis naar Kosice zijn gegaan (zie CGVS vader, p. 8, zie CGVS moeder, p. 4, zie CGVS zoon, p. 8), volgens de schoondochter zou heel de familie met de auto van de vader naar Kosice zijn gegaan (zie CGVS schoondochter, p. 5).

Betrokkenes paspoort wijzigt voorgaande conclusie niet, aangezien deze alleen haar identiteit betreft en deze niet ter discussie staat. Bijgevolg kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel afleiden uit de schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging, omdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen nooit heeft geconfronteerd met de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en hen niet de mogelijkheid werd geboden hiervoor “een eventuele plausibele verklaring” te geven;

Overwegende dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat op de Commissaris-generaal vooralsnog geen verplichting rust om de asielzoekers met hun tegenstrijdige verklaringen te confronteren, zo dit al mogelijk zou zijn tijdens het verhoor; dat de Commissaris-generaal pas nadat hij verzoekers heeft gehoord, de mogelijkheid heeft om hun verklaringen te onderzoeken, ze te vergelijken en te toetsen aan de gegevens van het administratief dossier; dat een essentieel element van dit dossier de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn; dat in dringend beroep de gegevens van deze verhoorverslagen vanzelfsprekend mogen worden vergeleken met de verklaringen afgelegd door verzoekers op het Commissariaat-generaal, niet in het minst omdat zij het asielrelaas van verzoekers inhouden; dat voor zover dit al mogelijk zou zijn, de confrontatie van verzoekers met hun tegenstrijdige verklaringen voor de Commissaris-generaal ongetwijfeld zou leiden tot zeer verwarde situaties die de rechten van verdediging van de asielzoekers niet zouden ten goede komen, om de eenvoudige reden dat de meeste interviews gebeuren in aanwezigheid van een tolk; dat het tolkwerk erg wordt bemoeilijkt wanneer de asielzoekers in hun relaas regelmatig worden onderbroken door de dienstdoende jurist die wijst op de eventuele tegenstrijdigheden; dat een dergelijke methode de asielzoekers zenuwachtig kan maken, wat afbreuk zou kunnen doen aan de coherentie en consistentie van hun asielrelaas; dat de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden bovendien de kern van het asielrelaas

van verzoekers betreffen en steun vinden in het administratief dossier, zoals blijkt uit de analyse van het tweede middel; dat verzoekers beweren een verklaring te kunnen geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, doch zich in hun middel beperken tot de loutere negatie ervan en nalaten voormelde tegenstrijdigheden met concrete gegevens te weerleggen; dat zij hiertoe nochtans de mogelijkheid hebben middels hun verzoekschriften ingediend bij de Raad van State; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekers een tweede middel afleiden uit de schending van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht; dat verzoekers daaraan toevoegen dat een manifeste appreciatiefout werd begaan; dat verzoekers aanvoeren dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun asielrelazen niet grondig heeft getoetst aan het Vluchtelingenverdrag en dat hij heeft nagelaten zich grondig te informeren over de toestand van de Roma in Slowakije, gelet op de door verzoekers in hun middel geciteerde mensenrechtenrapporten en gezien de discriminerende houding ten aanzien van de Roma in Slowakije;

Overwegende dat het Vluchtelingenverdrag aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken en verklaringen van de asielzoekers uit het dossier; dat de Commissaris-generaal in casu heeft besloten dat de asielaanvragen van verzoekers bedrieglijk zijn omdat hij belangrijke tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekers en die van hun familieleden (namelijk hun zoon Jan en hun schoondochter Nikola) en tussen hun verklaringen onderling; dat de tweede bestreden beslissing ten aanzien van XXX, bovendien wordt gedragen door het argument dat haar

asielaanvraag steunt op dezelfde problemen als die van haar echtgenoot, XXX, ten aanzien van wie een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen; dat de motieven waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissingen steunt integraal worden weergegeven onder punt 1.3 van huidig arrest;

Overwegende dat verzoekers geen van de in de bestreden beslissingen weerhouden motieven in concreto weerleggen; dat zij zich in hun tweede middel in essentie beperken tot het verwijzen naar hun Roma-origine en naar de algemene toestand van discriminatie van de Roma in Slowakije; dat deze argumenten geen afbreuk doen aan de wettigheid van de motieven van de bestreden beslissingen, vermits de vastgestelde tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier en door verzoekers niet worden weerlegd; dat de Commissaris-generaal derhalve op goede gronden kon overwegen dat hij geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die wijzen op een risico van schending van het Vluchtelingenverdrag in geval van verwijdering van verzoekers; dat uit het administratief dossier evenmin blijkt dat de Commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissingen; dat om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de asielzoekers zich bevinden op het tijdstip van hun vluchtelingenverklaringen, de Commissaris-generaal alle relevante, objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissingen te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun asielrelaas hebben kunnen uiteenzetten op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat zij tevens de mogelijkheid hebben benut om dringend beroep in te stellen bij de Commissaris-generaal en werden uitgenodigd voor een interview op het Commissariaat-generaal; dat zij aldus de mogelijkheid hebben gehad om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen; dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de diverse verklaringen afgelegd door verzoekers en hun familieleden en dat hij in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent de feiten en omstandigheden die de directe aanleiding hebben gevormd voor hun vlucht uit hun land van herkomst; dat de bestreden beslissingen derhalve gedragen worden door pertinente, draagkrachtige en deugdelijke motieven, die steun vinden in het administratief dossier, en die niet door verzoekers worden weerlegd; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen middel hebben aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf maart tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	R. VAN DEN EECKHOUT,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

R. VAN DEN EECKHOUT. **D. MOONS.**